

deltage i Valget. En Del mente godt at kunne faa deres kristelige og religiøse Liv fremmet uden Hjælp af disse Menighedsraad, og derfor afholdt ogsaa denne Del sig fra at deltage i Valget. Den højtærede Minister bruger derfor vist et for stærkt Udtryk, naar han siger, at Menighedsraadene have fundet almindelig Anerkendelse, thi jeg har i min Praksis truffet ikke ganske faa, der langt fra anerkendte de Opgaver, der var stillede Menighedsraadene, som nødvendige for Kirken. Vi vide, at de religiøse Opfattelser ere forskellige, og i Regelen er den religiøse Opfattelse intolerant, taaler ikke godt Modsigelse; dernæst vide vi, at nogle omfatte den religiøse Opfattelse med mere Alvor end andre, og naar man omfatter den med mindre Alvor, kan der let ved Valg af Menighedsraad snige sig helt andre Hensyn ind end netop dette at faa en Støtte for Kirken gennem Menighedsraadene. Baade politiske og personlige Motiver kunne ofte komme til at diktere Udfaldet af Valgene. Jeg tror altsaa ikke, at den højtærede Minister har Ret i, at man kan sige, at Menighedsraadene have vundet almindelig Anerkendelse. Hvorfor fik vi Loven om Menighedsraad? Ganske simpelt, fordi man ønskede nedsat et kirkeligt Udvalg, der kunde forme og forhandle om Love, hvorefter vi kunde faa en Kirkeordning. Det var jo et af Grundlovens Bud, at Folkekirkens Forfatning skulde ordnes ved Lov, men man manglede den læge Mands Deltagelse i dette Arbejde. Men ganske vist kunde man, og det blev der den Gang netop gjort opmærksom paa, godt faa Lægmandsvalg af dem, der skulde tiltræde det kirkelige Udvalg, uden netop at vedtage en Stump Kirkeforfatning, som Menighedsraadene ere.

Nu kommer den højtærede Minister herop med et Lovforslag om en Forlængelse af Menighedsraadenes Funktionstid. Oprindeligt var det kun bestemt, at den skulde vare i 6 Aar. Imidlertid har det kirkelige Udvalg for over 2 Aar siden endt sit Arbejde, og man skulde jo tro, at naar den højtærede Minister var kommen med Forslag om Menighedsraad, saa vilde han ogsaa have holdt paa, at Menighedsraadene ikke, før vi fik en ordentlig Kirkeforfatning, fik tildelt større Myn-

dighed eller større Indflydelse paa Kirkeforfatningen, end de hidtil efter de Vedtægter, der ere fastsatte for dem, havde haft. Vi kunne sige, at det vistnok var en Fejl, at vi vedtog Loven om Menighedsraad forrige Gang og tillagde dem visse Bestillinger og en vis Myndighed, thi vi have hørt, at Flertallet af dem, der deltage i det kirkelige Udvalg, have følt sig bundne ved den Lovgivning, som begyndte her i Rigsdagen, de have ikke følt sig saa frit stillede med Hensyn til at fremkomme med saadanne Forslag til Kirkeforfatningens Ordning, som de havde ønsket. Efter § 2 i Lovforslaget vælger Menighedsraadet selv sin Formand. Tidligere var det bestemt, at Præsten skulde være født Formand, og det samme er foreslaaet af det kirkelige Udvalg. Den højtærede Minister kom saa smukt fra at anbefale det nye Forslag, idet han sagde: det kan jo ikke være andet, end at man i de fleste Tilfælde vil vælge Præsten, og saa vil det jo være langt behageligere for denne at være valgt Formand end født Formand. Hvorpaa den højtærede Minister nu bygger denne Antagelse, at man i de fleste Tilfælde vil vælge Præsten, ved jeg ikke, men jeg ved, at en Præst, der er kaldet til at være Sjælesørger for den vedkommende Menighed og skal indtræde i et Menighedsraad, absolut ikke kan finde det synderlig behageligt at skulle sidde som anden Mand i Menighedsraadet i det Tilfælde altsaa, at et af Menighedsraadets egne Medlemmer bliver valgt til Formand. Man maa ikke antage, at Menighedsraadene just ere, hvad de burde være, og man kan ogsaa godt tænke sig, at der kan komme visse Hensyn frem, som bevirke, at de nok ønske selv at raade over Formandsskabet, saa jeg kan ikke indse, at det kan være en heldig Løsning, at Formanden nu skal vælges af Menighedsraadet.

Ifølge § 16 skal Menighedsraadet spørges ved Præsteembeders Besættelse. Der stod tidligere i Loven, at de kunde spørges, og jeg ved ogsaa, at den Gang Ministerens Forgænger fremsatte Forslaget, lød det ogsaa paa „skal“. Flertallet i Udvalget var ikke enig i at lade dette „skal“ blive staaende, idet det mente, at før der forelaa en Præstelønningslov, vilde det